

Arrest

nr. 225 419 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 november 2015 om internationale bescherming. Op 2 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 9 augustus 2018 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Nadat hij dit volgend verzoek op 6 november 2018 ontvankelijk heeft verklaard, beslist de commissaris-generaal op 22 februari 2019 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Hazara te behoren. U bent een 25-jarige sjiitische moslim en bent geboren in het dorp Sare Qarel, gelegen in het district Gizab in volgens u de provincie Uruzgan. De taliban waren van plan om het dorp Qasim aan te vallen. Uw vader heeft de inwoners van dat dorp op de hoogte gebracht van de plannen van de taliban waardoor ze zich hebben kunnen verzetten tegen de taliban. Tijdens het gevecht tegen de taliban zijn twee manschappen van Mullah Abdullah, een talibanleider, omgekomen. Eén dag na het gevecht tegen de taliban en twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, werd uw vader samen met twee andere dorpsgenoten meegenomen door de taliban. Uw moeder vroeg samen met de echtgenoten van de andere dorpsgenoten die waren meegenomen aan S. S. (...), een dorpsgenoot, om naar de taliban te gaan en te vragen om uw vader en de andere dorpsgenoten vrij te laten. De taliban gingen echter niet in op deze vraag en deelden aan S. S. (...) ook nog mee dat ze noch uw vader, noch zijn familie in leven zouden laten. Nadat S. S. (...) deze informatie had meegedeeld aan jullie, heeft u samen met uw moeder en twee broers dezelfde dag nog Afghanistan verlaten en zijn jullie naar Pakistan gevlucht. Dit was tijdens saur 1391 (april/mei 2012 omgezet naar de westerse kalender). Na een verblijf van ongeveer twee weken in Pakistan heeft u verder gereisd naar Iran waar u gedurende vier jaar verbleef. In 1394 (2015 omgezet naar de westerse kalender) heeft u Iran verlaten en startte u uw reis richting Europa. U reisde verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 21 november 2015 kwam u aan in België en op 26 november 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest vermoord te worden door de taliban. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag, doch op 30 mei 2018 ontving het CGVS schriftelijke opmerkingen inzake uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Op 2 juli 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U had immers getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid was en bovendien bleek uw relaas allesbehalve aannemelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 9 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het verleden niet de waarheid te hebben verteld. Zo werd u eigenlijk geboren in het dorp Olyatak, district Day Mirdad in de provincie Wardak. U zou daar blijven wonen tot u ongeveer drie jaar oud was en u met uw familie richting Iran trok. Uw vader werd nooit ontvoerd door de taliban, maar zou nog voor jullie vertrek uit Afghanistan wel door hen worden bedreigd. U woonde bijna veertien jaar in Iran en werd in de maand voor uw vertrek gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. U had twee keuzes. Ofwel werd u gerepatrieerd richting Afghanistan, ofwel moest u gaan strijden in Syrië. U koos ervoor om gerepatrieerd te worden, waarop u opnieuw met behulp van de smokkelaar richting Iran trok. Omdat uw vader vreesde voor uw veiligheid besloot hij dat het beter was om Iran te verlaten. U verbleef al die tijd illegaal in Iran en vermeldde daarnaast er als Afghaan te worden gediscrimineerd. U kunt niet terug naar Afghanistan aangezien u er niet mee vertrouwd bent. Ter staving van uw volgend verzoek legde u een aantal foto's neer.

Op 7 november 2018 oordeelde het CGVS dat uw volgend verzoek ontvankelijk diende verklaard te worden en op 13 december 2018 werd u door het CGVS een tweede keer gehoord.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS1, d.d. 5 april 2018 & Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS2, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd gezien het leugenachtige karakter van uw allereerste verzoek. Zo verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u in het verleden had gelogen over uw herkomst uit Uruzgan, de duur van uw verblijf in Iran, uw leeftijd alsook de reden waarom u (of uw familie) Afghanistan zou(den) zijn ontvlucht (CGVS2, d.d. 13 december 2018 CGVS2, p. 2-3). Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen is op zich dan wel lovenswaardig, doch dat u hier pas meer dan twee jaar na uw initiële verzoek mee op de proppen zou komen, is eigenlijk niet ernstig. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk

documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dat u dan ook zou aangeven eigenlijk doelbewust te hebben getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is bijzonder frappant. Bovendien raakt uw beweegreden hiertoe kant noch wal. Zo verklaarde u heden veel langer in Iran te hebben verbleven dan u voorheen zou hebben laten vallen. U stelde dit niet te hebben verteld daar u hoorde van mensen "rondom" dat verzoekers die langdurig in Iran zouden hebben verbleven naar ginds gerepatrieerd worden, hetgeen weinig afdoend is. Immers bent u vooreerst zelf verantwoordelijk voor de inhoud van uw eigen verzoek en volstaat het geenszins om de fout op anderen af te schuiven. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u zich sedert de aanvang van de procedure hebt laten bijstaan door een advocaat, die u over dergelijke materie ongetwijfeld zou kunnen hebben inlichten. In ieder geval, dat u uw langdurig verblijf in Iran zou wensen verborgen te houden verklaart nog niet waarom u eveneens leugenachtige verklaringen zou afleggen over uw werkelijke herkomst in Afghanistan, uw beweerde minderjarige leeftijd en zelfs een fictief relaas zou ophangen. Mocht u daadwerkelijk uit Wardak afkomstig zijn, ziet het CGVS geen reden waarom u dit niet gewoon zou zeggen, meer dan de moeite te doen om een voor u onbekende regio te bestuderen. Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Hoe dan ook slaagde u er ook in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming niet in om uw geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.

Zo legde u nog steeds geen enkel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een verzoek een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde ter staving van uw identiteit echter geen enkel stuk neer en wanneer u hiernaar werd gevraagd verklaarde u dat u zeer jong was toen u Afghanistan verliet en geen Afghaanse documenten bezat. U legde verder geen enkel stuk neer ter staving van uw identiteit, noch leek u een ernstige poging te hebben ondernomen om deze te verkrijgen: u had er niet naar gevraagd (CGVS2, p. 13). Te meer u zou aangeven zich doelbewust jonger voor te hebben gedaan dan u werkelijk was, kan het belang van dergelijke identiteitsstukken niet genoeg benadrukt worden. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid.

Daarnaast heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde herkomst uit Day Mirdad, Wardak, noch aan uw langdurig verblijf in Iran, en wel om volgende redenen.

Immers bleken uw verklaringen over uw beweerde herkomstregio bijzonder weinig overtuigend. Zo verklaarde u heden niet langer uit Uruzgan afkomstig te zijn, doch evenwel uit Wardak afkomstig te zijn. Daargelaten dergelijk tegenstrijdige verklaringen op zich eigenlijk al weinig geloofwaardig zijn (supra), dient vermeld dat ook uw verblijf in Wardak allerm minst aannemelijk lijkt. Zo bleek u bijzonder weinig te weten over de herkomstregio van u en uw familie. U werd gepolst naar uw eigen dorp en de omliggende dorpen, waarop u liet vallen dat uw eigen dorp Olyatak was, doch meteen liet vallen niet veel kennis over de andere dorpen in de buurt te hebben. U kon slechts twee namen van dorpen opnoemen, doch verdere informatie had u niet. U kon dan wel uw eigen district benoemen, maar had vreemd genoeg geen idee welke districten nog in de buurt lagen. U kon bij uitbreiding geen enkel ander district in uw provincie benoemen, noch had u enig idee welke provincies in de buurt van de uwe lagen. Wat het districtscentrum van Day Mirdad was, wist u evenmin. U had verder geen idee in welk jaar u Afghanistan zou hebben verlaten: "(...) mijn vader vertelde me wel dat ik tweeënhal jaar oud was", noch had u enig

idee hoe uw familie richting Iran zou zijn getrokken. Waarom uw familie overigens precies zou gevlucht zijn, leek u ook niet helemaal zeker te kunnen stellen: "Ik weet niet meer daarover. Voor zover ik weet ik vertelde het, dat vader zei dat onze levens in gevaar waren door de taliban. Daarom moesten we weg", hetgeen eerder vaag is. Dat u hier nooit naar zou hebben gepolst is bevreemdend. Hoe dan ook, u legde geen enkel stuk neer ter staving van uw herkomst (of die van uw familie) en hiernaar gevraagd stelde u enkel foto's te hebben uit Iran. U leek tot slot niet zeker te weten of uw ouders eigenlijk Afghaanse documenten hebben: u had er nooit naar gepolst (CGVS2, p. 5, 14). Dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig.

Frappanter was echter dat u ook over uw jarenlang verblijf in Iran absoluut niet kon overtuigen. Afgezien van de vaststelling dat het niet ernstig is plots te beweren veel langer in Iran te hebben verbleven dan eerder beweerd (supra), dient vermeld dat dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. U legde immers geen enkel document neer ter staving van uw verblijf in Iran (supra), en u hiernaar gevraagd stelde u eigenlijk nooit enig document te hebben gehad. Echter, dat u uw (beweerde) vijftien jaar lange verblijf in Iran met geen enkel document zou kunnen staven is eigenlijk niet ernstig. Zo legde u slechts een aantal foto's neer, doch kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft immers geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden gemaakt. Bovendien stuurde u na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud per e-mail nog een aantal foto's door, doch bleken deze niet te consulteren, hetgeen ook uw advocaat opmerkte. Bovendien merkte zij nog op dat u daarom werd aangeraden deze foto's op het CGVS te komen afleveren, hetgeen u hebt nagelaten. Wat er ook van zij, u dan ook gepolst over welke documenten Afghanen in Iran zouden kunnen beschikken stelde u correct "Amayesh", doch beweerde u deze nooit te hebben gehad. U dan ook gevraagd of uw ouders nooit zo'n verblijfskaart zouden hebben aangevraagd, beweerde u dat hij dat vaak had geprobeerd, doch daar nooit in was geslaagd omdat er teveel mensen wachtten. Dergelijke verklaring overtuigt amper en u dan ook gepolst naar de pogingen die uw vader had ondernomen om deze kaart te verkrijgen stelde u enkel: "Mijn vader zei dat hij ons ging registreren, om een kaart te krijgen, maar kon niet". U had geen idee waar hij heen ging en vreemd genoeg beweerde u dat men het niet meer gaf "14-15 jaar geleden, nadien stopten ze". Dat uw vader dan bijvoorbeeld tijdens latere registratierondes voor ongedocumenteerde Afghanen zich niet zou laten registreren is weinig waarschijnlijk. Wat er ook van zij u benoemde correct het kantoor waar men zich diende te registreren als zijnde 'Kefalat', maar een andere, courantere naam, zoals BAFIA kende u niet. U was er bovendien zelf nooit heen geweest. In ieder geval, u dan ook de mogelijkheid geboden alles te vertellen wat u wist over deze 'Amayesh'-kaarten stelde u nogal vaag "Het is een identiteitskaart van hier, de kleur is roze. De foto is links. Naam, vadersnaam. Zo'n dingen". U leek verder niet te weten wat daar nog op staat vermeld, maar herinnerde zich wel dat het "elk jaar of elke twee jaar" dient te worden verlengd. Dat daar ook op staat vermeld in welke stad en provincie men verblijft, hoe lang het geldig is, alsook familiale codes meldde u niet. In ieder geval, u stelde vreemd genoeg dat de laatste kaart die u zich herinnerde 'Amayesh' 12 of 13 was. Pas in het voorjaar van 2017 startte de registratie Amayesh, terwijl de registratie voor 13 pas halverwege 2018 werd gelanceerd. Dat deze dan de laatste zouden zijn die u zich herinnert is nogal merkwaardig, u verliet Iran immers in 2015. Dit wijst verder op het ingestudeerd karakter van uw verklaringen. In 2015 was immers Amayesh 10 nog in voege. In ieder geval, dat u zou beweren dat de kaart roze is en u zich geen andere kleuren voor de geest zou kunnen halen is opnieuw zeer merkwaardig. Immers worden de verschillende uitgaves van deze Amayesh-kaarten net getypeerd door de verschillende kleuren en werden reeds heel wat kleuren (groen, blauw, oranje, paars, ...) gebruikt. Dat u dit zou ontgaan zijn overtuigt niet. Hoe dan ook had u verder ook geen idee welke provincies niet toegankelijk zouden zijn voor Afghanen in Iran, noemde u foutief Alborz, noch had u enig idee waar in Teheran de meeste Afghanen wonen. Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder en wijzen geenszins op een lang verblijf in Iran (CGVS2, p. 12-15). De kennis die u dan wel lijkt te hebben over Iran kan evenzeer vergaard zijn op een andere wijze, of zoals u eerder zelf had te kennen gegeven – een kort verblijf aldaar.

Tot slot spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo verklaarde u een profiel te hebben op FB, doch beweerde u dit niet langer te gebruiken. Wat er ook van zij, u dan gepolst naar andere profielen op FB meldde u vreemd genoeg nog een oud profiel te hebben onder de naam "N. U. (...) ofzoiets". Echter, waarom u zichzelf zo zou noemen op FB, indien u niet vandaar afkomstig zou zijn, is uiterst bevreemdend. De verschoning dat u dat (opnieuw) zou hebben gedaan op aanraden van anderen overtuigt niet en is in elk geval tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Komt daar nog bij dat de vlotheid waarmee u met FB overweg kunt allerminst strookt met uw bewering amper tweeënhalf jaar school te hebben gelopen.: "we leerden wat lezen en schrijven. Rekenen. En Dari. En Engels". Hoe dan ook leek u meer dan degelijk te zijn opgeleid en bovendien verklaarde u ook nog eens

Farsi, Dari, een beetje Engels en Nederlands te hebben geleerd. U zou daar nog aan toevoegen ook wat Frans onder de knie te hebben en had klaarblijkelijk ook wat basiskennis van het Turks. Het hoeft dan ook geen betoog dat dergelijk gevoel voor talen moeilijk te rijmen valt met een dusdanig korte opleiding (CGVS2, p. 10, 16-18). Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich een ander profiel tracht aan te meten door zich lager opgeleid uit te geven dan u in werkelijkheid bent. In ieder geval, u bleek voldoende opgeleid om een fictief relaas op te hangen.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfsplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Met betrekking tot uw vrees ten aanzien van Afghanistan, werd u gevraagd waarom uw ouders Afghanistan zouden hebben verlaten en verklaarde u enkel dat er problemen waren met de taliban, doch wanneer gepolst of er specifieke problemen waren moest u het antwoord schuldig blijven (supra). Dat u eerder een ander verhaal zou hebben verteld komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede, doch dat u amper iets over hun (werkelijke) beweegredenen zou kunnen vertellen overtuigt nog minder. Wat betreft uw bewering onvoldoende vertrouwd te zijn aan de Afgaanse maatschappij wegens uw lang verblijf in Iran, volstaat het te benadrukken dat aan uw bewering langdurig in Iran te hebben gewoond geen geloof kan worden gehecht. Daar u niet de waarheid verteld hebt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert het CGVS in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Hoe dan ook wist u deze 'vrees' niet te staven en bovendien blijkt uit uw verklaringen niet wat deze levensstijl dan precies voor u inhoudt en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zult kennen omwille van uw nieuw voorgehouden levensstijl. U verwees tot slot nog naar de algemene situatie voor sjiiitische Hazara's in Afghanistan, al volstaat dit geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Met betrekking tot de problemen die u meent te hebben gekend in Iran volstaat het eigenlijk te wijzen op het feit dat u verklaarde de Afgaanse nationaliteit te bezitten en uw vrees bijgevolg dan ook ten opzichte van Afghanistan dient te worden beoordeeld. Hoe dan ook wist u uw problemen in Iran niet te staven (supra), noch konden deze overtuigen. Zo verklaarde u wegens uw illegaal verblijf te worden gearresteerd in Iran, al had u geen idee wanneer precies dat was. U kreeg de keuze om te strijden in Syrië of te worden gedeporteerd. U werd uiteindelijk gedeporteerd richting Herat, doch waar dat was, leek u niet goed te kunnen omschrijven: "Weet niet of het de stad was, of waar dan ook, kende de plaats niet". U beweerde opnieuw richting Iran te zijn getrokken, doch kon naast Nimroz geen enkel andere plaats benoemen die u tussenin zou passeren. Waar in Iran u de grens overstak wist u evenmin. In ieder geval, de vaststelling dat u ondanks alles eigenlijk nog zou terugkeren richting Iran en nog drie tot vier weken aldaar zou verblijven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook compleet (CGVS2, p. 16-20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Tot slot dient gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan (en Iran) eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud dient aangestipt dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud

zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Bovendien betreft het louter post factum verklaringen die geenszins vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, profiel en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS2, p. 20), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te

verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en over de bewijslast, zet verzoeker in dit middel het volgende uiteen:

“III.4. Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het CGVS al te streng voor mijn verzoeker wanneer men stelt dat zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd werd, gezien het leugenachtige karakter van zijn allereerste verzoek. Mijn verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat hij in het verleden had gelogen over zijn herkomst uit Uruzgan, de duur van zijn verblijf in Iran, zijn leeftijd alsook de reden waarom hij en zijn familie Afghanistan hebben ontvlucht (CGVS 2, dd. 13 december 2018 GVS 2, p. 2-3).

Het is al te gemakkelijk te stellen dat verzoeker ab initio de waarheid had moeten zeggen. Het CGVS weet perfect dat de druk van mensensmokkelaars en landgenoten zeer groot is. Deze mensen manipuleren de kandidaat vluchtelingen met hen uit te leggen dat ze met hun echt verhaal geen kans maken en zij een “gekocht” verhaal moeten brengen omdat dit dan veel meer kans op slagen heeft. Zo

verklaarde mijn verzoeker veel langer in Iran te hebben verbleven dan hij voorheen heeft laten vallen. Hij verduidelijkte U stelde dit niet te hebben verteld daar u hoorde van mensen "rondom" dat verzoekers die langdurig in Iran hebben verbleven naar ginds gerepatrieerd worden. Het gebeurt dagelijks dat mensen uit de entourage van de kandidaat-vluchtelingen dergelijke verhalen ophangen om een verhaal te verkopen aan deze goedgelovige prooiën. In dergelijke gevallen durven de meesten zelfs niet tegen hun advocaat de waarheid zeggen.

III.5. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij nog steeds geen enkel stuk neer ter staving van zijn identiteit voorlegt. Mijn verzoeker heeft daaromtrent een zeer aannemelijke uitleg. Hij verklaarde dat hij zeer jong was toen hij Afghanistan verliet en geen Afghaanse documenten bezat. Nergens kan het CGVS aantonen dat deze verklaring niet plausibel is. Ook het feit dat hij vervreemd is van zijn familie maakt het nagenoeg onmogelijk om identiteitsstukken te bekomen.

Het CGVS overaccentueert het belang van identiteitsstukken. In nagenoeg de helft van de Afghaanse dossiers stelt men dat de identiteitsstukken mogelijks vals zijn, omdat er zoveel valse stukken circuleren in Afghanistan en het zeer gemakkelijk is om deze te bekomen. Het CGVS kan eveneens via taal, kennis van de streek, enz... de herkomst en afkomst achterhalen. Dit doet men trouwens standaard voor alle asielaanvragers. Het CGVS overdrijft dan ook wanneer ze stellen dat ze geen kennis heeft waar verzoeker vandaan komt. Zo verklaarde hij niet langer uit Uruzgan afkomstig te zijn, doch evenwel uit Wardak afkomstig te zijn. Hij is toen hij drie jaar was met zijn familie naar Iran gevlucht. Daar heeft hij nagenoeg steeds verbleven. Het is dan ook absurd van het CGVS om verzoeker op zijn basiskennis van Wardak te toetsen, wanneer hij er quasi nooit gewoond heeft ! Welke geografische kennis kan een kind van drie jaar hebben ?

Hij heeft daarom ook verder geen idee in welk jaar hij Afghanistan heeft verlaten: "(. ..) mijn vader vertelde me wel dat ik tweeënhalve jaar oud was", noch had hij enig idee hoe zijn familie richting Iran is getrokken. Waarom zijn familie overigens precies is gevlucht, weet hij niet: "Ik weet niet meer daarover. Voor zover ik weet en men vertelde, zei vader dat onze levens in gevaar waren door de Taliban. Daarom moesten we weg".

III.6. Het is onjuist dat zijn jarenlang verblijf in Iran absoluut niets meer dan een blote bewering is. Mijn verzoeker legde immers wel degelijk documenten (foto's) neer ter staving van zijn verblijf in Iran. Wanneer het CGVS deze onder ogen krijgt, worden ze – zonder motivering – afgedaan als privéfoto's zonder enige bewijswaarde. Dit is niet ernstig.

Mijn verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat hun verblijf in Iran illegaal was en zij er nooit in geslaagd zijn om een wettelijk verblijf in Iran te bekomen : "Mijn vader zei dat hij ons ging registreren, om een kaart te krijgen, maar kon niet". Hij heeft geen idee waar hij heen ging en vreemd genoeg beweerde hij dat men het niet meer gaf : "14-15 jaar geleden, nadien stopten ze". Het CGVS doet dit af als onjuist, maar stelt niet waarom en legt ook niet voor dat men het gecontroleerd heeft. Hij benoemde correct het kantoor waar men zich diende te registreren als zijnde 'Kefalat'.

III.7. Het CGVS haalt aan dat zijn Facebook (FB) verder zijn beweringen tegenspreekt. Zo verklaarde hij een profiel te hebben op FB, doch voegde er aan toe dit niet langer te gebruiken. Hij werd gepolst naar andere profielen op FB en meldde nog een oud profiel te hebben onder de naam "N. U. (...) of zoiets". Het CGVS vroeg aan verzoeker waarom hij dergelijk profiel heeft aangemaakt, wanneer hij van deze streek niet afkomstig is. Mijn verzoeker heeft uitgelegd dat hij dat (opnieuw) heeft gedaan op aanraden van anderen die hem ook hadden aangeraden om te liegen over zijn verhaal en afkomst. Het is logisch dat als hij er op ingaat om te liegen over zijn asielverhaal om aanraden van anderen, hij ook doet wat zij hem zeggen, namelijk ook een vals facebook account aan te maken.

Het CGVS is verwonderd dat hij zou vlot met talen (Dari, Farsi, Engels basiskennis Turks en een beetje Frans en Nederlands) overweg kan en zeer vlot met FB overweg kan. Dit terwijl – zo stelt het CGVS – dat dit allerm minst strookt met zijn verklaring dat hij amper tweeënhalve jaar school heeft. Het CGVS stelt gebrek aan schoolse opleiding gelijk met dom of ongetalenteerd zijn. Mijn verzoeker heeft via diverse contacten de vreemde talen geleerd. Hij heeft nu eenmaal een talenknobbel. Het mooiste bewijs dat hij een gevoel voor talen heeft, blijkt uit het feit dat hij in amper drie jaar verblijf in België een goede kennis van Nederlands en Frans heeft. Deze talen kan hij onmogelijk voor zijn aankomst in België gekend hebben, Zo is bewezen dat hij ondanks zijn zeer beperkte schoolse opleiding, hij talen spelenderwijs aanleert. Dit spreekt de suggestie van het CGVS tegen dat hij waarschijnlijk gelogen heeft omtrent zijn schoolse opleiding of verblijf (CGVS2, p. 10, 16-18).

III.8. Tenslotte stelt het CGVS dat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas echter ook nog zou blijken uit de talrijke vage verklaringen en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen zijn verklaringen. Met betrekking tot zijn vrees ten aanzien van Afghanistan, werd hem gevraagd waarom zijn ouders Afghanistan hebben verlaten en verklaarde hij dat er problemen waren met de Taliban. Wanneer gepolst of er specifieke problemen waren moest hij het antwoord schuldig blijven omdat hij toen nog te jong was... Hij bevestigt onvoldoende vertrouwd te zijn met de Afghaanse maatschappij wegens zijn lang verblijf in Iran."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het Verdrag van Genève en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III.2 Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Dat het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt vooreerst duidelijk dat er algemeen probleem is in Afghanistan, dat recht geeft op subsidiaire bescherming (p. 9) :

"Afghans who seek international protection in Member States of the European Union (EU) and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of EU Directive 2011/95/EU (Qualification Directive), if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Afghanistan. 14 In light of the available evidence presented in Section 11. C of these Guidelines, applicants may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(a) or Article 15(b) on the grounds that they would face a real risk of the relevant forms of serious harm (death penalty¹⁵ or execution; or torture or inhuman or degrading treatment or punishment) either at the hands of the State or its agents, or at the hands of AGEs.¹⁶ Equally, in light of the fact that Afghanistan continues to be affected by a noninternational armed conflict and in light of the evidence presented in Section II.B, 11. C, II.D and II.E of these Guidelines, applicants originating from or previously residing in conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) on the grounds that they would face a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

Daarnaast heeft de CGVS geenszins rekening gehouden met het profiel van mijn verzoeker bij de beoordeling van het risico. Dat men enkel kijkt naar het geografisch risico, maar "vergeet" dat ook door zijn persoonlijke situatie hij gevaar loopt. In het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 staat duidelijk (p. 33) :

"AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors.¹⁷⁰ As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.¹⁷¹ The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. ¹⁷² Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants. off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces. human rights activists, humanitarian and development workers. construction workers. and persons supporting the peace process. ¹⁷³ On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Feroo" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen".¹⁷⁴ As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack.¹⁷⁵ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control. targeting those who challenge their authority and ideas"

Dit dekt volledig het profiel van mijn verzoeker. Dat de Taliban zeer actief is in Wardak blijkt uit de zeer recente aanslagen (<https://thedefensepost.com/2019/01/21/afghanistan-talibanwardak...>).

"The Taliban killed more than 100 members of the Afghan security forces inside a military compound in central Maidan Wardak province on Monday, a senior defence official said. We have information that 126 people have been killed in the explosion inside the military training center, eight special commandoes are among the dead," said a senior official in the defence ministry in Kabul, speaking on condition of anonymity. The official said the assault began on Monday morning when the attackers rammed a car full explosives through a military check point and detonated the vehicle inside the campus of the National Directorate of Security (NDS) forces training center in Maidan Shahr, the capital of Maidan Wardak province. Two gunmen entered the campus right after the explosion and shot at many Afghan soldiers before being gunned down during the clashes. Defence ministry officials said the Taliban had used U.S.-made armoured Humvee vehicles captured from Afghan forces as a car bomb in order to breach the military fortifications. A second source residing in Maidan Wardak province said more than 100 members of National Directorate of Security (NDS) were killed in the complex attack." (<https://finance.yahoo.com/news/taliban-attackkills-more-100-141823549.html>).

Het CGVS stelt dat men niet kan achterhalen waar hij het overgrote deel van zijn leven heeft verbleven. Dit is niet zo. Mijn verzoeker heeft zijn levensweg geschetst. Het CGVS heeft echter gemeend hem niet te moeten geloven. Ten onrechte. Mijn verzoek is Afghaan die reeds sedert dat hij 3 jaar is in Iran woonde tot hij daar gedeporteerd werd. De discussie is trouwens irrelevant. Het CGVS beoordeelt het risico op Afghanistan, hetgeen ook de realiteit is en wat mijn verzoeker ook aangeeft. Gelet op de veiligheidssituatie is hoe dan ook subsidiaire bescherming een noodzaak."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart in zijn tweede verzoek om internationale bescherming geboren te zijn in het dorp Olyatak, gelegen in district Day Mirdad in de provincie Wardak, waar hij zou zijn blijven wonen tot hij op driejarige leeftijd met zijn familie richting Iran trok. Zijn vader zou nog voor hun vertrek uit Afghanistan door de Taliban bedreigd zijn. Verzoeker verklaart na een verblijf van bijna veertien jaar in Iran te zijn gearresteerd door de Iraanse autoriteiten die hem voor de keuze stelden om ofwel te worden gerepatrieerd naar Afghanistan, ofwel in Syrië te moeten gaan strijden. Verzoeker zou ervoor gekozen hebben om gerepatrieerd te worden en zou daarna meteen terug naar Iran zijn getrokken, vanwaar hij verder zou zijn gereisd naar Europa. Verzoeker verklaart al die tijd illegaal in Iran te hebben verbleven en er als Afghaan te worden gediscrimineerd. Hij stelt niet meer terug te kunnen naar Afghanistan omdat hij er niet mee vertrouwd is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, profiel en zijn meest recente verblijfplaatsen, waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn problemen in het gedrang komt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd werd, gezien het leugenachtige karakter van zijn allereerste verzoek, dat (ii) verzoeker nog steeds geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit, dat (iii) verzoeker het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen duidelijk zicht heeft gegeven op zijn afkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Day Mirdad, Wardak, noch aan zijn langdurig verblijf in Iran, en dat (iv) de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas ook nog blijkt uit de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen zijn verklaringen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de commissaris-generaal te streng is voor hem door te stellen dat zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd werd, gezien het leugenachtige karakter van zijn allereerste verzoek, wijst de Raad erop dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Bijgevolg wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming had gelogen over zijn herkomst uit Uruzgan, de duur van zijn verblijf in Iran, zijn leeftijd alsook de reden waarom hij (of zijn familie) Afghanistan zou(den) zijn ontvlucht en dat het niet ernstig is dat verzoeker pas twee jaar na zijn initiële verzoek op de proppen komt met een nieuw relaas. Met de loutere suggestie in het eerste middel dat hij onder druk zou zijn gezet door mensensmokkelaars en landgenoten slaagt verzoeker er niet in zijn laattijdige handelen te verschonen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de inhoud van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker zich sedert de aanvang van de procedure heeft laten bijstaan door een advocaat, die hem hierover zou hebben kunnen inlichten. Door zonder meer te poneren dat “(i)n dergelijke gevallen (...) de meesten zelfs niet tegen hun advocaat de waarheid (durven) zeggen”, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Daarenboven verklaart de omstandigheid dat verzoeker zijn langdurig verblijf in Iran verborgen wilde houden nog niet waarom hij eveneens gelogen heeft over zijn werkelijke afkomst uit Afghanistan, zijn leeftijd en zijn vluchtedenen. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en dat het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct

mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Zoals hierboven, onder punt 2.3.2. reeds werd uiteengezet, behoeven, indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst geen stukken bijbrengt. Verzoeker legde tijdens de administratieve procedure enkel een aantal foto's neer, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Uit deze foto's blijkt niet waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze werden gemaakt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat deze stukken zijn verblijf in Iran staven. De loutere beweringen dat verzoeker zeer jong was toen hij Afghanistan verliet en geen Afgaanse documenten bezat en dat hij ook vervreemd is van zijn familie, doen geen afbreuk aan de vaststellingen dat hij geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit en dat hij bij een eerder verzoek om internationale bescherming reeds had gelogen over zijn identiteit.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op zijn afkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België.

Wat betreft verzoekers beweerde herkomst uit het district Day Mirdad in de provincie Wardak, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaringen hierover bijzonder weinig overtuigend zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u heden niet langer uit Uruzgan afkomstig te zijn, doch evenwel uit Wardak afkomstig te zijn. Daargelaten dergelijk tegenstrijdige verklaringen op zich eigenlijk al weinig geloofwaardig zijn (supra), dient vermeld dat ook uw verblijf in Wardak allerm minst aannemelijk lijkt. Zo bleek u bijzonder weinig te weten over de herkomstregio van u en uw familie. U werd gepolst naar uw eigen dorp en de omliggende dorpen, waarop u liet vallen dat uw eigen dorp Olyatak was, doch meteen liet vallen niet veel kennis over de andere dorpen in de buurt te hebben. U kon slechts twee namen van dorpen opnoemen, doch verdere informatie had u niet. U kon dan wel uw eigen district benoemen, maar had vreemd genoeg geen idee welke districten nog in de buurt lagen. U kon bij uitbreiding geen enkel ander district in uw provincie benoemen, noch had u enig idee welke provincies in de buurt van de uwe lagen. Wat het districtscentrum van Day Mirdad was, wist u evenmin. U had verder geen idee in welk jaar u Afghanistan zou hebben verlaten: “(...) mijn vader vertelde me wel dat ik tweeënhal jaar oud was”, noch had u enig idee hoe uw familie richting Iran zou zijn getrokken. Waarom uw familie overigens precies zou gevlucht zijn, leek u ook niet helemaal zeker te kunnen stellen: “Ik weet niet meer daarover. Voor zover ik weet ik vertelde het, dat vader zei dat onze levens in gevaar waren door de taliban. Daarom moesten we weg”, hetgeen eerder vaag is. Dat u hier nooit naar zou hebben gepolst is bevreemdend. Hoe dan ook, u legde geen enkel stuk neer ter staving van uw herkomst (of die van uw familie) en hiernaar gevraagd stelde u enkel foto's te hebben uit Iran. U leek tot slot niet zeker te weten of uw ouders eigenlijk Afgaanse documenten hebben: u had er nooit naar gepolst (CGVS2, p. 5, 14). Dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hij komt in het eerste middel niet verder dan te stellen dat het absurd is om hem op zijn basiskennis van Wardak te toetsen nu hij er *quasi* nooit gewoond heeft, doch gaat eraan voorbij dat hij hoe dan ook geen enkel stuk neerlegt met betrekking tot zijn herkomst (of die van zijn familie), zodat

de commissaris-generaal niet anders kon dan hiernaar te peilen. Zo verzoeker daadwerkelijk afkomstig was uit de Afghaanse provincie Wardak en hier slechts een beperkt aantal jaren zou hebben gewoond, dan nog kan van hem bovendien worden verwacht dat hij – eventueel via zijn ouders – een minimale kennis heeft over en interesse heeft in deze regio, *quod non*. Ook door in het eerste middel louter te herhalen dat hij niet weet waarom zijn familie precies uit Afghanistan is gevlucht, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing eveneens op goede gronden gesteld dat verzoeker ook over zijn voorgehouden jarenlange verblijf in Iran niet kon overtuigen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Afgezien van de vaststelling dat het niet ernstig is plots te beweren veel langer in Iran te hebben verbleven dan eerder beweerd (supra), dient vermeld dat dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is. U legde immers geen enkel document neer ter staving van uw verblijf in Iran (supra), en u hiernaar gevraagd stelde u eigenlijk nooit enig document te hebben gehad. Echter, dat u uw (beweerde) vijftien jaar lange verblijf in Iran met geen enkel document zou kunnen staven is eigenlijk niet ernstig. Zo legde u slechts een aantal foto's neer, doch kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft immers geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden gemaakt. Bovendien stuurde u na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud per e-mail nog een aantal foto's door, doch bleken deze niet te consulteren, hetgeen ook uw advocaat opmerkte. Bovendien merkte zij nog op dat u daarom werd aangeraden deze foto's op het CGVS te komen afleveren, hetgeen u hebt nagelaten. Wat er ook van zij, u dan ook gepolst over welke documenten Afghanen in Iran zouden kunnen beschikken stelde u correct “Amayesh”, doch beweerde u deze nooit te hebben gehad. U dan ook gevraagd of uw ouders nooit zo'n verblijfskaart zouden hebben aangevraagd, beweerde u dat hij dat vaak had geprobeerd, doch daar nooit in was geslaagd omdat er teveel mensen wachtten. Dergelijke verklaring overtuigt amper en u dan ook gepolst naar de pogingen die uw vader had ondernomen om deze kaart te verkrijgen stelde u enkel: “Mijn vader zei dat hij ons ging registreren, om een kaart te krijgen, maar kon niet”. U had geen idee waar hij heen ging en vreemd genoeg beweerde u dat men het niet meer gaf “14-15 jaar geleden, nadien stopten ze”. Dat uw vader dan bijvoorbeeld tijdens latere registratierondes voor ongedocumenteerde Afghanen zich niet zou laten registreren is weinig waarschijnlijk. Wat er ook van zij u benoemde correct het kantoor waar men zich diende te registreren als zijnde ‘Kefalat’, maar een andere, courantere naam, zoals BAFIA kende u niet. U was er bovendien zelf nooit heen geweest.”

Ook deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker weerlegd noch ontkracht. Door in het eerste middel te herhalen dat zijn verblijf in Iran illegaal was en dat hij en zijn familie er nooit in geslaagd zijn om een wettelijk verblijf in Iran te bekomen omdat men “14-15 jaar geleden” stopte met het afgeven van ‘Amayesh’-kaarten, vermag verzoeker de voorgaande motieven niet in een ander daglicht te plaatsen. In tegenstelling tot wat verzoeker in dit middel voorhoudt, worden deze beweringen overigens niet afgedaan als onjuist, doch wel als weinig waarschijnlijk. Ook de Raad acht het *in casu* weinig waarschijnlijk dat verzoekers ouders, indien zij daadwerkelijk toen verzoeker ongeveer drie jaar oud was vanuit Afghanistan naar Iran gevlucht waren, er nooit in geslaagd zijn om een wettelijk verblijf in Iran te bekomen, temeer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Afghanen zich in 2001 konden laten registreren ter bescherming tegen repatriëring (administratief dossier, stuk 20, map met ‘Landeninformatie’, nr. 2, COI Focus “Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen” van 21 november 2018). Dat verzoeker correct het registratiekantoor benoemde als “Kefalat”, neemt niet weg dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld hij de courantere benaming van dit kantoor, “BAFIA”, niet kende. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake zijn voorgehouden verblijf in Iran volledig ongemoeid laat:

“In ieder geval, u dan ook de mogelijkheid geboden alles te vertellen wat u wist over deze ‘Amayesh’-kaarten stelde u nogal vaag “Het is een identiteitskaart van hier, de kleur is roze. De foto is links. Naam, vadersnaam. Zo'n dingen”. U leek verder niet te weten wat daar nog op staat vermeld, maar herinnerde zich wel dat het “elk jaar of elke twee jaar” dient te worden verlengd. Dat daar ook op staat vermeld in welke stad en provincie men verblijft, hoe lang het geldig is, alsook familiale codes meldde u niet. In ieder geval, u stelde vreemd genoeg dat de laatste kaart die u zich herinnerde ‘Amayesh’ 12 of 13 was. Pas in het voorjaar van 2017 startte de registratie Amayesh, terwijl de registratie voor 13 pas halverwege 2018 werd gelanceerd. Dat deze dan de laatste zouden zijn die u zich herinnert is nogal merkwaardig, u verliet Iran immers in 2015. Dit wijst verder op het ingestudeerd karakter van uw verklaringen. In 2015 was immers Amayesh 10 nog in voege. In ieder geval, dat u zou beweren dat de kaart roze is en u zich geen andere kleuren voor de geest zou kunnen halen is opnieuw zeer

merkwaardig. Immers worden de verschillende uitgaves van deze Amayesh-kaarten net getypeerd door de verschillende kleuren en werden reeds heel wat kleuren (groen, blauw, oranje, paars, ...) gebruikt. Dat u dit zou ontgaan zijn overtuigt niet. Hoe dan ook had u verder ook geen idee welke provincies niet toegankelijk zouden zijn voor Afghanen in Iran, noemde u foutief Alborz, noch had u enig idee waar in Teheran de meeste Afghanen wonen. Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder en wijzen geenszins op een lang verblijf in Iran (CGVS2, p. 12-15). De kennis die u dan wel lijkt te hebben over Iran kan evenzeer vergaard zijn op een andere wijze, of zoals u eerder zelf had te kennen gegeven – een kort verblijf aldaar.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Uit het geheel van deze motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij op zeer jonge leeftijd samen met zijn ouders uit Afghanistan is vertrokken om vervolgens jarenlang in Iran te verblijven.

Daarbij komt nog dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat ook verzoekers profiel op “Facebook” zijn beweringen tegensprekt. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichtingen:

“Zo verklaarde u een profiel te hebben op FB, doch beweerde u dit niet langer te gebruiken. Wat er ook van zij, u dan gepolst naar andere profielen op FB meldde u vreemd genoeg nog een oud profiel te hebben onder de naam “N. U. (...) ofzoiets”. Echter, waarom u zichzelf zo zou noemen op FB, indien u niet vandaar afkomstig zou zijn, is uiterst bevreemdend. De verschoning dat u dat (opnieuw) zou hebben gedaan op aanraden van anderen overtuigt niet en is in elk geval tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.”

Verzoeker beperkt zich in het eerste middel tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat hij op aanraden van anderen een vals “Facebook”-profiel heeft aangemaakt. Het louter herhalen van de eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt hier niet in.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing nog terecht op dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas ook nog blijkt uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen zijn verklaringen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Met betrekking tot uw vrees ten aanzien van Afghanistan, werd u gevraagd waarom uw ouders Afghanistan zouden hebben verlaten en verklaarde u enkel dat er problemen waren met de taliban, doch wanneer gepolst of er specifieke problemen waren moest u het antwoord schuldig blijven (supra). Dat u eerder een ander verhaal zou hebben verteld komt uw geloofwaardigheid allerm minst ten goede, doch dat u amper iets over hun (werkelijke) beweegredenen zou kunnen vertellen overtuigt nog minder. Wat betreft uw bewering onvoldoende vertrouwd te zijn aan de Afghaanse maatschappij wegens uw lang verblijf in Iran, volstaat het te benadrukken dat aan uw bewering langdurig in Iran te hebben gewoond geen geloof kan worden gehecht. Daar u niet de waarheid verteld hebt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeert het CGVS in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Hoe dan ook wist u deze ‘vrees’ niet te staven en bovendien blijkt uit uw verklaringen niet wat deze levensstijl dan precies voor u inhoudt en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zult kennen omwille van uw nieuw voorgehouden levensstijl. U verwees tot slot nog naar de algemene situatie voor sjiitische Hazara’s in Afghanistan, al volstaat dit geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Met betrekking tot de problemen die u meent te hebben gekend in Iran volstaat het eigenlijk te wijzen op het feit dat u verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uw vrees bijgevolg dan ook ten opzichte van Afghanistan dient te worden beoordeeld. Hoe dan ook wist u uw problemen in Iran niet te staven (supra), noch konden deze overtuigen. Zo verklaarde u wegens uw illegaal verblijf te worden gearresteerd in Iran, al had u geen idee wanneer precies dat was. U kreeg de keuze om te strijden in Syrië of te worden gedeporteerd. U werd uiteindelijk gedeporteerd richting Herat, doch waar dat was, leek u niet goed te kunnen omschrijven: “Weet niet of het de stad was, of waar dan ook, kende de plaats niet”. U beweerde opnieuw richting Iran te zijn getrokken, doch kon naast Nimroz geen enkel andere plaats benoemen die u tussenin zou passeren. Waar in Iran u de grens overstak wist u evenmin. In ieder geval, de vaststelling dat u ondanks alles

eigenlijk nog zou terugkeren richting Iran en nog drie tot vier weken aldaar zou verblijven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook compleet (CGVS2, p. 16-20)."

Door in het eerste middel van het verzoekschrift te bevestigen dat hij onvoldoende vertrouwd is met de Afghaanse maatschappij wegens zijn lang verblijf in Iran, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Immers, zoals uit het voorgaande reeds duidelijk is gebleken, heeft verzoeker zijn langdurige verblijf in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Uit wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hierboven en in de bestreden beslissing omschreven.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, werd verzoeker op het gebrek aan geloofwaardigheid inzake zijn langdurig verblijf in Iran en de op hem rustende medewerkingsplicht reeds uitdrukkelijk gewezen bij het CGVS en werd hem de kans geboden om alsnog de waarheid te vertellen. Desalniettemin koos hij ervoor om te volharden in en vast te houden aan zijn kennelijk leugenachtige verklaringen. Ook heden persisteert hij hierin.

Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, achtergrond, herkomst, (opeenvolgende) verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing in het tweede middel van het verzoekschrift naar (informatie over) de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Wardak in het bijzonder en zijn hieraan gekoppelde betoog verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn identiteit, achtergrond, herkomst, (opeenvolgende) verblijfplaats(en), situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële identiteit, verblijfplaatsen, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in Afghanistan waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN